

TASZ köziratok

A TASZ az információs szabadságról

Miért fontos az információs szabadság?

Az információs szabadság azt jelenti, hogy mindenkinek joga van a közérdekű adatokat megismerni és terjeszteni. Nincs demokrácia információs szabadság nélkül. Az emberek csak akkor lehetnek érdemi résztvevői a közügyekről folyó vitáknak és döntéseknek, ha ismerik a közintézmények működését és azok vezetőinek tevékenységét.

A közérdekű adatok megismerésének és terjesztésének szabadsága nélkülözhetetlen a hatalmi visszaélések megelőzéséhez, illetve feltárásához. A jogtipró és korrumpált kormányzatok egyik fontos eszköze a nyilvánosság kizárása. Ugyanakkor a demokratikus hatalom is folyamatos ellenőrzésre szorul, nehogy rejtve maradjanak közérdekű információk. A közintézmények az adófizetők pénzét használják, és az állampolgárok sokaságát érintő döntéseket hoznak, ezért a birtokukban lévő adatokat – néhány kivételtől eltekintve – nem titkolhatják el.

Melyek az információs szabadság alapelvei?

A LEGNAGYOBB NYILVÁNOSSÁG ELVE

A közérdekű adatok megismerése alapvető jogunk. Ezért abból a vélelemből kell kiindulni, hogy a közfeladatot ellátó intézményekben lévő adatok nyilvánosak, azokat bárki megismerheti. Az információs szabadság alapján az adatkérőnek nem kell igazolnia, hogy jogos érdeke fűződik a dokumentum megismeréséhez. Főszabály szerint a közhivatal köteles kiadni a kért közérdekű adatokat. A legnagyobb nyilvánosság elve megköveteli, hogy az adatkezelők nyilvántartsák és megőrizték a dokumentumokat annak érdekében, hogy azokhoz az érdeklődők bármikor hozzáférhessenek.

Az információs szabadság minden közérdekű információra vonatkozik, tekintet nélkül arra, hogy az milyen formát öltött (írott dokumentumok, hangfelvételek, fényképek, számítógépen rögzített adatok stb.). Az adatközlési kötelezettség minden olyan intézményt érint, amelynek birtokában közérdekű adatok vannak. E körbe tartoznak az államhatalmi ágak (parlament, kormány, bíróságok), az államigazgatás szervei, az önkormányzatok, valamint a közfeladatokat ellátó állami- és magánintézmények (pl. egészségügyi, kulturális, szociális intézetek, közlekedési vállalatok). Környezetvédelmi, közegészségügyi és más közérdekű célok indokolhatják, hogy ipari vállalatok és más magánvállalkozások is információt adjanak tevékenységükkel kapcsolatban.

A KÖZZÉTÉTELI KÖTELESSÉG ELVE

Az információs szabadságból nemcsak az következik, hogy a közintézmények kötelesek eleget tenni a közérdekű adatok megismerésére vonatkozó kéréseknek, hanem az is, hogy kötelesek rendszeresen közzétenni a velük kapcsolatos legfontosabb információkat. E cél érdekében az intézményeknek fel kell használniuk egyebek mellett a hivatalos közlönyöket, sajtótermékeket, tájékoztató füzeteket és az internetet is. Az embereknek külön adatkérés nélkül is joguk van megtudni a közintézményekkel kapcsolatos alábbi információkat:

- az intézmény szervezetére, működésére, gazdálkodására és szolgáltatásaira vonatkozó adatok;
- az intézmény birtokában lévő közérdekű adatok fajtái;
- tájékoztatás arról, hogy az érdeklődők milyen indítványokkal fordulhatnak az intézményhez;
- az intézményben született, a közügyeket érintő döntések tartalma és indoklása, valamint a döntés alapjául szolgáló fontosabb információk.

A KORLÁTOZOTT KIVÉTELEK ELVE

A közintézményeknek minden adatkérést teljesíteniük kell, kivéve, ha bizonyítják, hogy az információ az egyértelműen és szűk körűen meghatározott kivételek közé tartozik. Egyetlen közhivatalt és egyetlen adatfajtát sem szabad eleve kivételnek tekinteni a nyilvánosság elve alól. Az adatközlés megtagadásáról esetről esetre kell döntenet, és az információs szabadság korlátozására csak akkor kerülhet sor, ha az alábbi három feltétel mindegyike megvalósul:

1. az információ titkosságát törvényben meghatározott legitim cél indokolja. A jogalkotóknak törvényben tételesen meg kell jelölniük azokat az indokokat, amelyek alapján a nyilvánosság korlátozható. Ilyen indok lehet a személyes adatok védelme, a nemzetbiztonság, a honvédelem, kereskedelmi célok érvényesülése, a kormányzati döntéshozatal hatékonysága. A kivételek minden esetben a dokumentum tartalmára vonatkoznak, nem pedig annak fajtájára. A korlátozásra csak a törvényben meghatározott védelmi idő lejártáig kerülhet sor.

2. az adatközlés megtagadása szükséges a törvényben meghatározott cél érvényesülése érdekében. A közhivatalnak bizonyítania kell, hogy az adatok kiadása esetén a megnevezett köz- vagy magánérdek lényeges sérelmet szenvedne. Például: nem lehet arra hivatkozni, hogy a honvédségen belüli visszaélések feltárása gyengíti a hadsereget, mivel éppen a törvénytelen ségek megszüntetése segíthet a fegyveres erők megerősödéséhez.

3. az adatközlést nem indokolja a védett érdektől eltérő, az adott esetben fontosabb közérdek. Az információs szabadságnak akkor is érvényesülnie kell, ha a közzététel jelentősen sérti a

törvényben felsorolt legitim célok egyikét, ugyanakkor a nyilvánosság biztosítása e sérelemnél nagyobb előnyt okoz a közügyek vitelében. Például: egyes magánjellegű információk közzétételét megfelelően indokolhatja, ha az adatok kiszolgáltatása hozzásegít a kormányzaton belüli korrupció feltárásához.

A MEGFELELŐ ELJÁRÁS ELVE

A közintézményeknek gyorsan és méltányosan kell elbírálniuk a közérdekű adatkérést. Jogszályban szigorú eljárási határidőket kell megállapítani, és kötelezni kell a hivatalokat arra, hogy elutasító döntésüket írásban indokolják meg. A kérelmező számára biztosítani kell a jogot, hogy nem megfelelő válasz esetén bírósághoz forduljon.

Az adatkezelő szerv nem állapíthat meg olyan magas költségtérítést, amely elrettenti az állampolgárokat az adatkéréstől. Az intézmények kizárólag az adatszolgáltatással felmerült kiadásai (másolás, postázás) megtérítését igényelhetik.

A NYILVÁNOS ÜLÉSEK ELVE

Az információszabadság azt is magában foglalja, hogy az állampolgárok a helyszínen figyelemmel kísérhetik a közügyeket megvitató és azokban döntő testületek üléseit. A nyilvánosság elsősorban a választott testületek és azok bizottságainak üléseire, a döntés-előkészítő, és a szakértői bizottságok hivatalos tanácskozásaira és a közszolgáltatást végző intézmények döntéshozó fórumaira vonatkozik. Jelentős közügyekről döntő tanácskozás előtt a közvéleményt előzetesen tájékoztatni kell az ülésről.

A nyilvánosság csak megfelelően indokolt esetben zárható ki a közügyekről döntő fórumok üléseiről. Minden döntést, amely zárt ülésről rendelkezik, indoklásával együtt nyilvánosságra kell hozni.

Miről rendelkeznek a nemzetközi szabályok?

A nemzetközi emberi jogi dokumentumok minden embert megillető alapvető jognak ismerik el az információk megismeréséhez és terjesztéséhez való jogot. Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 19. cikke szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy határokra való tekintet nélkül kutathasson, átvihessen és terjeszthessen híreket és eszméket bármilyen kifejezési módon. Hasonlóan rendelkezik a – Magyarország számára kötelező – Polgári és politikai jogok nemzetközi

egyezségokmánya, amely 19. cikkében a vélemény- és információszabadságot deklarálja, 25. cikkében pedig a közügyek vitelében való részvétel jogáról rendelkezik.

Az Európai Emberi Jogi Egyezmény, amelynek hazánk szintén részese, 10. cikkében biztosítja az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát. Az egyezmény betartását felügyelő strasbourgi bíróság az Open Door and Dublin Well Woman and Others ügyben azért marasztalta el Írországot, mert megtiltotta a terhes nők számára információk terjesztését az abortuszt végző külföldi klinikákról. A bíróság szerint az ilyen állami tilalom aránytalan jogkorlátozásnak minősül.

Az Európai Unió 1990-ben irányelvet fogadott el környezettel kapcsolatos információkhoz való hozzáférésről. Ezt követően az 1992-es maastrichti szerződés egyik pontjában megfogalmazták a polgárok információs jogait. Az Európai Bíróság 1995-ben a Carvel and Guardian v. Council of the EU. ügyben arra kötelezte a Tanácsot, hogy szüntesse meg a tervezetek, beszámolók, eljárási dokumentumok nyilvánosságra hozatalának általános tiltását. A bíróság kimondta, hogy a közösség intézményei kötelesek a lehető legszélesebb mértékben biztosítani az információszabadságot.

Az információszabadságról először Svédországban rendelkeztek, ahol 1766-ban a sajtószabadságról szóló törvény kimondta, hogy minden svédnek joga van a hivatalos iratokat megismernie. A francia forradalom emberi jogi deklarációjának 14. cikke úgy fogalmazott, hogy "a polgároknak joguk van ahhoz, hogy a közkiadások szükségességét, akár személyesen, akár képviselőiken keresztül megvizsgálják, azokhoz hozzájáruljanak, felhasználásuk módját ellenőrizzék".

A modern alkotmányos demokráciák többségében az alkotmány, illetve törvények biztosítják a közérdekű információk megismeréséhez való jogot. Az Egyesült Államokban 1966-ban fogadták el az információszabadságról szóló törvényt (Freedom of Information Act), amely a szövetségi kormányzat iratainak megismerését szolgálja, egy 1976-ban elfogadott törvény (Sunshine Act) pedig meghatározott közjogi testületek üléseinek nyilvánosságát biztosítja. Kanadában az 1982-ben elfogadott törvény (Access to Information Act) érvényesülését ombudsman (Information Commissioner) segíti elő. A "kanadai modell" néven ismertté vált szabályozás lényege, hogy az információs jogok olcsó és hatékony védelme érdekében a közhivatalokban egy-egy hivatalnokot az információszabadság helyi megbízottjának neveznek ki.

Biztosítja-e a magyar alkotmány a közérdekű adatok megismerését?

Az alkotmány 61. § alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy a közérdekű adatokat megismerje és terjessze. Az Alkotmánybíróság a 32/1992. számú határozatában megállapította: "A közérdekű

információkhoz való szabad hozzáférés lehetővé teszi a választott népképviselői testületek, a végrehajtó hatalom, a közigazgatás jogszerűségének és hatékonyságának ellenőrzését, serkenti azok demokratikus működését. A közügyek bonyolultsága miatt a közhatalmi döntéshozatalra, az ügyek intézésére gyakorolt állampolgári ellenőrzés és befolyás csak akkor lesz hatékony, ha az illetékes szervek felfedik a szükséges információkat.”

Az Országgyűlés az alkotmány szabályainak érvényre juttatása érdekében megalkotta a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvényt. A jogszabály a közfeladatot ellátó szervek kötelezettségévé teszi, hogy – meghatározott kivételektől eltekintve – minden érdeklődő számára biztosítsák a birtokukban lévő közérdekű adatok megismerését. Az állampolgárok az iratokat akkor is megtekinthetik, ha azok közfeladatot ellátó személyek adatait is tartalmazzák. Másrészt a törvény a közfeladatot ellátó intézmények számára előírja, hogy segítsék elő a közvélemény gyors és pontos tájékoztatását, valamint rendszeresen hozzák nyilvánosságra a tevékenységükkel kapcsolatos fontosabb adatokat.

Melyek az információs szabadság legfőbb hazai problémái?

A KOMMUNISTA MÚLT IRATAI

Magyarországon elmaradt az “információs kárpótlás”. A kommunista rendszer titkosszolgálatainak iratait részben megsemmisítették, a megmaradt dokumentumok nagy részét ma is az állam titkának tekintik, és csak elenyésző részük vált hozzáférhetővé. Az 1994-ben elfogadott törvény az egykori Állambiztonsági Szolgálat utódszerveinek érdekeit védi, és figyelmen kívül hagyja az áldozatok információs önrendelkezési jogát, és minden állampolgár jogát a történelmi múlt megismeréséhez. Az 1997 óta működő Történelmi Hivatal csak kevéssel járul hozzá a múlt megismertetéséhez, mert a hiányos iratokat is megcsonkítva bocsátja az érintettek rendelkezésére.

A TASZ szerint az érintetteknek joguk van ahhoz, hogy a volt titkosszolgálatok velük kapcsolatos valamennyi dokumentumát hiánytalanul megismerhessék. Az áldozatok információs önrendelkezési joga megelőzi az egykori besúgók, ügynökök jogát személyes adataik védelméhez. Emellett a társadalomnak joga van ahhoz, hogy megtudja: a közélet mai szereplői közül az elmúlt rendszerben kik és milyen módon működtek együtt a titkosszolgálatokkal. A közérdekű adatok megismeréséhez való jog elsőbbséget élvez a közszereplők adatvédelmi jogaival szemben.

AZ ELLENZÉKI KERÉKASZTAL DOKUMENTUMAI

A rendszerváltásban óriási szerepet töltött be az Ellenzéki Kerekasztal, amelyet 1989 tavaszán

hoztak létre a formálódó demokratikus szervezetek, és amelynek célja az volt, hogy Magyarország az egypártrendszer helyett alkotmányos jogállammá váljon. Az Ellenzéki Kerekasztal üléseit videofelvétel örökítette meg, de ezek tartalmát a nyilvánosság a kilencvenes évek végéig nem ismerhette meg, mivel néhány egykori résztvevő ahhoz nem adta hozzájárulását. A Nyilvánosság Klub kezdeményezése nyomán az adatvédelmi biztos megállapította, hogy az Ellenzéki Kerekasztal dokumentumai az ezredvégi magyar történelem legfontosabb iratai közé tartoznak, így az ott elhangzott felszólalások, nyilatkozatok közérdekű adatnak minősülnek. Ennek eredménye, hogy 1999-ben több kötetben megjelent a Rendszerváltás forгатókönyve című könyv, amely hiánytalanul tartalmazza az Ellenzéki Kerekasztal ülésein elhangzottakat, valamint az ellenzéki erők és a kormány közötti tárgyalásoknak keretet adó Nemzeti Kerekasztal dokumentumait.

ÚJSÁGÍRÓK MEGFÉLEMLÍTÉSE

Az újságírók feladata, hogy tájékoztassák az embereket a közérdekű eseményekről, és a társadalom éber őreiként (public watchdog) vizsgálják a közhatalom birtokosainak tevékenységét. Az elmúlt években többször előfordult, hogy az éppen hatalmon lévő kormány büntetőjogi eszközökkel próbálta megtorolni az újságok közérdekű tényfeltáró publikációit. 1998 elején a Miniszterelnöki Hivatal kezdeményezésére büntetőeljárás indult a dunai vízlépcsővel kapcsolatos "titkos" magyar-szlovák szerződéstervezetet nyilvánosságra hozó napilap főszerkesztője ellen. 1999 nyarán kitudódott, hogy az államilag pénzelt Postabank kedvezményes, ún. VIP-hitelekkel segített közismert személyiségeket, illetve azok családtagjait. Az egyik gazdasági lap közzétette a támogatott politikusok, köztisztviselők, művészek, sportolók és mások nevét tartalmazó – hitelesnek vélt – listát. Számos közszereplő feljelentése alapján a lap vezetői ellen banktitok megsértésére hivatkozva büntetőeljárás indult. Szintén 1999-ben indított bűnvádi eljárást az Országos Rendőr-főkapitányság egy bűnügyi hetilap főszerkesztője ellen, aki a politikusok titkos megfigyeléséről szóló nyilvános politikai vitával kapcsolatos dokumentumokat közölt lapjában. Az újságírót ezzel egy időben eltávolították az állami televízióbeli állásából. Annak ellenére, hogy az említett ügyekben nem született elmarasztaló bírói ítélet, az eljárások megindítása, a kihallgatások és a házkutatások alkalmasak arra, hogy az újságírókat elrettentsék a hatalmon lévők visszaéléseit leleplező közlésektől.

A KORMÁNYÜLÉSEK DOKUMENTÁLÁSA

A rendszerváltás utáni első kormány üléseiről kezdetben szó szerinti jegyzőkönyv és emlékeztető készült. Két év elteltével azonban a jegyzőkönyvezés megszűnt. Az 1994-ben hatalomra került

kormány üléseit írásbeli összefoglaló és hangfelvétel dokumentálta, de 1995-96-ban néhány hónapig a kormány döntése alapján nem készült hangfelvétel az ülésekről. Az 1998-ban megalakult kormány máig érvényes rendelkezése szerint az ülésekről sem jegyzőkönyv, sem hangfelvétel, csak – a tartalmi kérdéseket nem rögzítő – emlékeztető készül. Ezzel összhangban a kormány előterjesztésére a parlament módosította az államtitokról és a szolgálati titokról szóló törvényt, amely így “a kormány és testületei zavartalan működése” érdekében is lehetővé teszi az iratok titkosítását.

A TASZ a jelenlegi szabályozást alkotmány sértőnek tartja: a kormányülések dokumentálásáról nem dönthet maga a kormány, törvényben kell előírni, hogy jegyzőkönyv, de legalább tartalmi összefoglaló készüljön. A kormány közügyekről határoz, ezért nem lehet teljesen elzárni az állampolgárokat attól, hogy a kormányületekről hiteles forrásból értesüljenek. Számos esetben fontos közérdek, például honvédelmi vagy pénzügyi érdek indokolhatja, hogy az ülésen elhangzottak ne kerüljenek azonnal nyilvánosságra. A tartalmi dokumentálás ilyenkor is szükséges, mert a jövőbeli tudományos kutatás számára ezek az iratok pótolhatatlanok lesznek.

A TÖRVÉNYTERVEZETEK TITKOSÍTÁSA

A törvényelőkészítés során méltányolható érdek fűződik ahhoz, hogy az egyes munkadokumentumok, feljegyzések ne kerüljenek azonnal nyilvánosságra. Ugyanakkor a jogszabály-tervezetek készítői nem nélkülözhetik az érintett csoportok véleményét a készülő szabályozásról. A jogalkotási törvény kötelezővé teszi a kormány számára, hogy vonja be a jogalkotásba az adott témával foglalkozó társadalmi és szakmai szervezeteket. Ezért elvárható, hogy a már elkészült törvénytervezeteket a minisztériumok hozzák nyilvánosságra, hogy azokról minél többen fejthessék ki álláspontjukat. A TASZ elfogadhatatlannak tartja, hogy a kormányhivatalnokok a már kidolgozott jogszabály-tervezeteket olykor titkossá minősítik. Meg kell változtatni az adatvédelmi törvénynek azt a szabályát, amely szerint a döntés-előkészítéssel összefüggő és a belső használatra készült iratok – az intézmény vezetőjének döntésétől függően – 30 évig nem nyilvánosak. Az Európai Bíróság Carvel and Guardian ügyben kifejtett álláspontjának megfelelően ezen iratokat sem szabad teljes körűen elzárni a nyilvánosságtól. Az információszabadság korlátozására csak akkor kerülhet sor, ha azt az irat tartalma indokolja. Az adatkérő számára ilyen esetben is biztosítani kell, hogy bírósághoz forduljon.

AZ INTERNET SZEREPE

Az információszabadság legdinamikusabban fejlődő eszköze az internet. A kormányzat azonban nem az állampolgárok újszerű tájékoztatására, hanem az internet szabadságának korlátozására törekszik. Az Országgyűlés kiterjesztette a büntető törvénykönyv alkalmazását az internetre, és a jogalkotók arra készülnek, hogy átfogó törvényben korlátozzák a szólás és az információközlés szabadságát a világhálón.

A TASZ e törekvéseket elfogadhatatlannak tartja, és arra hívja fel a figyelmet, hogy az internetet a közérdekű adatok megismeréséhez való jog biztosítására kell hasznosítani. Példaként szolgálhat az Egyesült Államokban 1996-ban elfogadott törvény az elektronikus információszabadságról (Electronic Freedom of Information Act), amely előírja az állami intézmények számára, hogy elektronikus formában is hozzák nyilvánosságra azokat a dokumentumokat, amelyeket közzé kell tenniük, és azokat a közérdeklődésre számot tartó iratokat is, amelyeket korábban egy kérelmező rendelkezésére bocsátottak.

Miben segít az ombudsman?

Az 1992. évi LXIII. törvény határozza meg az adatvédelmi biztos feladatait, aki valójában az információs jogok ombudsmanja: nemcsak a személyes adatok védelmében jogosult fellépni, hanem az információszabadság érdekében is. A törvény alapján bárki az adatvédelmi biztoshoz fordulhat, ha a közérdekű adatok megismeréséhez fűződő jogainak gyakorlásával kapcsolatban jogsérelem érte. Az ombudsman ilyen esetben vizsgálatot indít, és állásfoglalást ad ki az adatkérésről. Ha az adatvédelmi biztos eljárása során azt tapasztalja, hogy egy dokumentumot indokolatlanul minősítettek államtitoknak vagy szolgálati titoknak, akkor felszólítja az illetékes tisztviselőt a minősítés megváltoztatására vagy megszüntetésére. Ha a tisztviselő nem ért egyet az ombudsmannal, akkor neki kell bírósághoz fordulnia álláspontjának megvédése érdekében. Az ombudsman nemcsak kérelemre, hanem hivatalból is felléphet az információszabadság védelmében, emellett az adatkezelőknek ki kell kérniük az ombudsman véleményét az egyes szolgálati titokkörü jegyzékek tervezeteiről.

Az adatvédelmi biztos 1995-ben kezdte meg tevékenységét, és az elmúlt években óriási szerepet vállalt az információszabadság kiteljesítésében. Az ombudsman állásfoglalásai nyomán vált megkérdőjelezhetővé, hogy a köztisztviselők javadalmazása vonatkozó adatok és a népképviselői szervek üléseiről készült jegyzőkönyvek nyilvánosak. Ő tette egyértelművé, hogy a költségvetési intézmények nem hivatkozhatnak üzleti titokra, ha a közpénzek felhasználásának ellenőrzéséről van szó. Az adatvédelmi biztos gyakran fellép az újságírók tényeltározó tevékenységének védelmében és az államtitok körének kitérítése ellen. Törekvése, hogy az állam

legyen átlátható az állampolgárok számára, de az állampolgárok magánszférája maradjon titokban az állam előtt.

Hogyan ismerheti meg az érdeklődő a közérdekű adatokat?

- Írjon levelet az adatot birtokló intézménynek. Az alkotmányra és az 1992. évi LXIII. törvényre hivatkozva kérjen tájékoztatást a közérdekű információról, vagy kérje ki a megnevezett dokumentum(ok) másolatát.

- Az intézmény 15 napon belül közérthető formában köteles eleget tenni a kérésnek, illetve köteles – költségtérítés ellenében – kiszolgáltatni a másolatot. Ha az intézmény megtagadja a kérés teljesítését, arról 8 napon belül írásban kell értesítenie az állampolgárt.

- Ha az adatkérést nem teljesítették, a kérelmező bírósághoz fordulhat. A pert a megtagadás közlésétől számított 30 napon belül az ellen a szerv ellen kell megindítani, amelyik az adatközlést megtagadta. Országos hatáskörű szerv esetén a szerv székhelye szerinti megyei (fővárosi) bíróság jár el, egyéb esetben Budapesten a Pest Központi Kerületi bíróság, vidéken a megyei bíróság székhelyén lévő helyi bíróság.

- Az adatkérő a bíróság helyett fordulhat az adatvédelmi biztoshoz is. Az ombudsman eljárása az állampolgár számára egyszerűbb és általában gyorsabb, de ő az adatok kiszolgáltatásáról nem kötelező határozatot, hanem állásfoglalást hoz. Néhány kivételtől eltekintve az érintett intézmények tiszteletben tartják az ombudsman állásfoglalását. Ha a kérelmező már pert indított, akkor az ombudsman nem járhat el.

Melyek a TASZ fő céljai az információszabadság területén?

- Az állampolgárok ismerjék meg az információszabadság érvényesülését szolgáló szabályokat.
- A kommunista múlt közérdekű iratait bárki megtekinthesse.
- A kormányzat hagyjon fel az újságírók megfélemlítését célzó büntetőeljárásokkal.
- Törvény kötelezze a kormányt arra, hogy megfelelő módon dokumentálja üléseit.
- A közérdekű adatokat a magánintézmények se titkolhassák el.
- Jogszabály kötelezze a közintézményeket arra, hogy a fontosabb közérdekű információkat tegyék közzé az interneten.

MAGYARUL A KÖZIRAT VÉGÉRE:

Kiadta a Társaság a Szabadságjogokért

2001 januárjában

1114 Budapest, Eszék utca 8/B fszt. 2

Tel/Fax: 209-0046, 279-0755

E-mail: tarsasag@elender.hu

Honlap (angolul: home-page): www.c3.hu/~hclu/

A kiadvány megjelenését a Ford Alapítvány támogatta.

ANGOLUL A KÖZIRAT VÉGÉRE:

Published by Hungarian Civil Liberties Union

January 2001

H-1114 Budapest, Eszék utca 8/B fszt. 2

Tel/Fax: (361) 209-0046, (361) 279-0755

E-mail: tarsasag@elender.hu

Home-page: www.c3.hu/~hclu/

This publication is supported by the Ford Foundation